

Η ένοπλη δράση για την ανατροπή κοινοβουλευτικών πολιτευμάτων στην μεταπολεμική Ευρώπη, γιγαντώθηκε τη δεκαετία του '70 και προφανώς δεν ήταν τυχαίο ότι συνέβη σε χώρες που σημαδεύτηκαν από το φασισμό. Στη Δ. Γερμανία η

R

.

A

.

F

., στην Ιταλία οι

B

.

R

. στην Ελλάδα η 17 N. Να μην λησμονηθεί και η αυτονομιστική Ε.Τ.Α. στην Ισπανία.

Διάφορα ενημερωτικά μέσα θυμήθηκαν μέσα στον Μάιο δυο επετείους . Και οι δύο είχαν την σφραγίδα της βίας με νεκρούς. Η πιο σοβαρή και πρώτη χρονικά, στην γειτονική Ιταλία, όπου μετά από 55 μέρες ομηρίας και το αδιέξοδο που προέκυψαν από τις διαπραγματεύσεις, οι Ε.Τ. εκτελούν το Χριστιανοδημοκράτη ηγέτη Άλντο Μόρο, που είχαν απαγάγει από τις 16 Μαρτίου του '78 σε ενέδρα, φονεύοντας πέντε σωματοφύλακές του. Επτά χρόνια και δέκα μέρες αργότερα μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών στου Γκύζη, πέφτουν νεκροί τρεις αστυνομικοί και ο Χρήστος Τσουτσουβής της ομάδας «Αντικρατική πάλη».

Η εφημερίδα «Εστία» στην κυριακάτικη έκδοση της 7^{ης} Μαΐου προσέφερε το βιβλίο του ιστορικού Matteo Albanese: «Άλντο Μόρο, η δολοφονία που συντάραξε την Ιταλία», πρωτότυπος τίτλος: «Aldo Moro La morte della prima repubblica».

Η έκδοση πέρα από την παράθεση γεγονότων, συνδράμει σε ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις του συγγραφέα.

Αντιγράφω από την σ. 124. «Οι Ε.Τ. είναι πεπεισμένες ότι το κράτος έχει μετατραπεί σε μια κλίκα που βρίσκεται υπό το έλεος των διεθνών οικονομικών δυνάμεων και ότι στο τιμόνι αυτής της επιχείρησης, η οποία πραγματοποιήθηκε για λογαριασμό της διεθνούς αστικής τάξης, βρίσκονται οι χριστιανοδημοκράτες. Οι Ε.Τ. ήταν η πρώτη πολιτική ομάδα στον πλανήτη η οποία μίλησε για παγκοσμιοποίηση το καλοκαίρι του 1970».

Στο ίδιο μοτίβο σ.140: «Οι Ε.Τ. ήταν πεπεισμένες ότι η απάντηση της αστικής τάξης στην κρίση ήταν η κατάλυση της δημοκρατίας με τη δημιουργία ενός αυταρχικού καθεστώτος στο οποίο κυριάρχοι δεν θα ήταν οι λαοί, αλλά οι πολυεθνικές. Πίστευαν ότι το κεφάλαιο θα έκανε χρήση της στρατιωτικής δύναμης του κράτους το οποίο χρησίμευε πλέον μόνο ως δεσμοφύλακας των συμφερόντων των ισχυρών που θα άφηναν στο έλεος της φτώχειας εκατομμύρια ανθρώπων οι οποίοι θα ζούσαν χωρίς τα στοιχειώδη δικαιώματα».

Στο σπαραξικάρδιο πόνημά της η Anna Laura Braghetti που συνέγραψε με την βοήθεια της δημοσιογράφου Paola Tavella με τίτλο Ομηρία περιγράφει κάτι που εντοπίζει και ο Albanese . Την αδυναμία συνεννόησης με τον απαχθέντα ηγέτη.

Καταγράφει δίκην εξομολογήσεως: «Ο Μόρο ήταν ο μεγαλύτερος δεξιότηχνης ενός

λεξιλογίου που μας
αναλφάβητους».

έβρισκε θριαμβευτικά

Κατά τη διάρκεια της ομηρίας προχώρησαν σε ανταλλαγή βιβλίων! Ο Χριστιανοδημοκράτης όταν του πέρασαν τα κλασσικά του Μαρξισμού Λενινισμού είπε ότι τα είχε μελετήσει και ζήτησε τη Βίβλο, ενώ τα μέλη της Ε.Τ. έπεσαν με τα μούτρα στην μελέτη αντίστοιχων δοκιμίων της Χριστιανοδημοκρατίας.

Στο τέλος, η Braghetti ομολογεί με παρηρησία: *«Είχαμε φτάσει επιτέλους στην καρδιά του κράτους και δεν καταλαβαίναμε τίποτα.»*

Ο Albanese σημειώνει επί τούτου. *«Ενώ οι Ε.Τ. ήταν γνώστες των αλλαγών στην παραγωγική διαδικασία, έδειχναν μεγάλη ανικανότητα κατανόησης στα ζητήματα εξουσίας και του κράτους. Αυτό όμως, για κάποιον που θέλει να κάνει την επανάσταση δεν είναι μικρό ελάττωμα».*

Προς το τέλος δε, σ.143, μας φέρνει μπροστά σε ένα αδιόρατο είδος ιδεολογικής σύγκλισης ανάμεσα στις Ε.Τ. και τις πολιτικές αντιλήψεις των Μόρο και Μπερλινγκουέρ. Ιδού: *«Ακόμα και μετά τον θάνατό του, ο Μόρο καταφέρει να κερδίσει τη μάχη του ενάντια στην ιδέα των Ε.Τ., επειδή το όραμά του για ένα μέλλον, που θα απέρριπτε τις συγκρούσεις θα αποδειχτεί προφητικό. Ο Μόρο όπως και ο Μπερλινγκουέρ γνώριζαν ότι η διεθνοποίηση των παραγωγικών μέσων υποχρέωνε την πορεία προς τη δημιουργία ενός διαφορετικού τύπου πολιτικής διακυβέρνησης και ότι τα κοινοβούλια των κρατών δεν θα ήταν πλέον αρκετά. Για αυτό και ο Μόρο υπήρξε πάντοτε πιστός φιλευρωπαϊστής».*

«Φυσικά, κανείς τους δεν είχε προβλέψει ότι η οικονομική κρίση θα διαρκούσε τόσο πολύ που με το τέλος του σοσιαλιστικού πειράματος ένας παλιός εχθρός, ο εθνικισμός, θα αναδυόταν και πάλι από τα ομιχλώδη τοπία της ιστορίας. Ωστόσο οι Ε.Τ. μέσα από τις βίαιες πράξεις τους φαίνεται να είχαν προβλέψει αυτή την άποψη, δηλώνοντας ότι χωρίς μια ριζοσπαστική αλλαγή στο παραγωγικό μοντέλο υπήρχε ο κίνδυνος να βρεθούμε μπροστά σε μια νέα βαρβαρότητα».

Στα παρ' ημίν, όπως με καθυστέρηση σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη εκκίνησε η ένοπλη δράση, επίσης με καθυστέρηση έκλεισε τον βίαιο κύκλο της. Εκείνο τον Μάιο του '85,

πάντως, για να αποκαλυφθεί η ταυτότητα του Χ. Τσουτσουβή δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες η φωτογραφία του νεκρού και η αναγνώριση, ως γνωστόν, έγινε από τους γονείς του, που πίστευαν ότι το παιδί τους ζούσε και εργαζόταν στην Αυστρία. Ο σύντροφός του κατά την ανταλλαγή των πυροβολισμών, διέφυγε και ουδέποτε συνελήφθη ή αποκαλύφθηκε η ταυτότητά του. Η κκκ